

Никола Вапцаров

Елтепска

На Елтепе дими мъгла.
Далече някъде във ниското
са моите села,
окъпани във слънце, като в приказка.

А доле плиснала водите,
притиснати в скали и клек,
като човек
приказва с мене Глазне.

Разказва ми, че там една жена,
съсухрена от скръб и от тревога,
ме чака да се върна у дома
и още, още ме обича много.

Разказва ми как с поглед замъглен
тя всеки пътник пита пристодушнo
дали ще се завърна някой ден.
И аз мълча, мълча, мълча и слушам.

Отреща боровия хълм
събаря облачни грамади.
Просветва. После пада гръм.
И във очите блясва радост...

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11447>]